



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 144/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval návrh na vydanie dočasného opatrenia RNDr. I. Z., bytom Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. M. M., K., v súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cb 840/97-112 z 24. februára 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004 a exekučným konaním vedeným súdnou exekútorkou Mgr. M. Z., Exekútorický úrad, M., pod sp. zn. Ex 44/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. I. Z. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 6. marca 2006 doručený návrh na vydanie dočasného opatrenia RNDr. I. Z., bytom Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., K., v súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cb 840/97-112 z 24. februára 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší

súd“) sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004 a exekučným konaním vedeným súdnou exekútorou Mgr. M. Z., Exekútorický úrad, M. (ďalej len „súdna exekútorka“), pod sp. zn. Ex 44/2006

Z podania sťažovateľa a jeho príloh vyplýva, že sťažovateľ je spoluvlastníkom nehnuteľností - pozemkov parcelné č. 14281/10, 14281/11, 14281/12, 14281/13 a 14281/17, o výmere 20 261 m², nachádzajúcich sa v katastrálnom území P., zapísaných Správou katastra P. na liste vlastníctva č. 7182 (ďalej len „nehnutelnosti“). Sťažovateľ z výpisu listu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam zo 4. novembra 1997 zistil, že na uvedené nehnuteľnosti je v liste vlastníctva č. 7182 zapísaná ťarcha – záložné právo v hodnote 10 000 000 Sk v prospech Č., a. s., pobočky K. Sťažovateľ sa následne dozvedel, že Katastrálny úrad v K., Správa katastra P., rozhodnutím č. V-2038/93 z 10. novembra 1993 rozhodol o povolení vkladu záložného práva k predmetnému pozemku na základe registrácie listiny „Zmluva o záložnom práve na nehnuteľnosti č. 64/93/Si“ z 27. septembra 1993 v znení jej doplnku z 9. novembra 1993, návrhu na povolenie vkladu do katastra nehnuteľností z 27. septembra 1993 a listiny označenej ako „Súhlas so zavedením ťarchy“ z 31. augusta 1993, na ktorej bol podľa sťažovateľa sfalšovaný jeho podpis.

Sťažovateľ tvrdí, že na vykonanie uvedených právnych úkonov nikoho nespĺnomocnil a ani o nich nevedel. Z tejto skutočnosti ďalej vyvodzuje, že „Zmluva o záložnom práve na nehnuteľnosti č. 64/93/Si“ z 27. septembra 1993 medzi Č., a. s., Ing. F. Z. (spoluvlastník nehnuteľností) a sťažovateľom nevznikla, pretože nebola uzavretá všetkými osobami, ktoré sú podľa jej obsahu účastníkmi zmluvy, čo je v rozpore s § 44 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Dňa 23. januára 1998 podal sťažovateľ krajskému súdu žalobu podľa v tom čase platného § 250b ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia č. V-2038/93 z 10. novembra 1993. Krajský súd uznesením č. k. 1 S 6/98-22 z 30. júna 1998 konanie o žalobe sťažovateľa zastavil.

Sťažovateľ sa následne podnetom zo 17. septembra 1998 obrátil na ústavný súd, ktorý taktiež požiadal o zrušenie rozhodnutia č. V-2038/93 z 10. novembra 1993. Ústavný súd podnet sťažovateľa rozhodnutím sp. zn. I. ÚS 56/99 z 9. septembra 1999 odmietol a v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ môže dosiahnuť zmenu v zápise katastra nehnuteľností na základe rozhodnutia všeobecného súdu o neplatnosti záložnej zmluvy a zápisu do katastra nehnuteľnosti.

Sťažovateľ následne podal všeobecnému súdu žalobu o určenie neplatnosti záložnej zmluvy a zápisu do katastra nehnuteľnosti. Predmetná vec je na krajskom súde vedená pod sp. zn. 6 Cb 296/00 a na najvyššom súde ako súde odvolacom pod sp. zn. 2 Obo 225/01.

Č., a. s., podala na krajskom súde žalobu proti Ing. F. Z. a sťažovateľovi (ďalej spolu aj „žalovaní“), v ktorej požiadala o vydanie rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaných zaplatiť jej pohľadávku vo výške 10 000 000 Sk, ako i trovy konania, a súčasne aby sa uspokojenia tejto pohľadávky mohla Č. a. s., domáhať z výťažku predaja nehnuteľností. Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Cb 840/97-112 z 24. februára 1999 túto žalobu zamietol. Č., a. s., podala proti tomuto rozsudku odvolanie. Sťažovateľ podal návrh na opravu odôvodnenia rozsudku z 24. februára 1999, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 3 Cb 840/97-135 z 13. júna 2000, ktoré však sťažovateľovi nedoručil.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 163/2000 (2 Obo 262/2001) z 3. októbra 2001 odvolaniu Č., a. s., vyhovel a rozsudok z 24. februára 1999 zmenil tak, že žalovaných zaviazal solidárne zaplatiť jej pohľadávku 10 000 000 Sk, pričom uspokojenia tejto pohľadávky sa podľa tohto rozhodnutia mohla Č., a. s., domáhať z výťažku predaja nehnuteľností, ku ktorým bolo zriadené záložné právo.

Sťažovateľ proti rozsudku z 3. októbra 2001 podal dovolanie, ktorému dovolací súd vyhovel a rozsudkom sp. zn. Obdo V 71/2003 z 28. apríla 2004 rozsudok z 3. októbra 2001 zrušil.

Najvyšší súd následne vydal ako súd odvolací rozsudok sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004, ktorým zmenil rozsudok z 24. februára 1999 tak, že žalovaný Ing. F. Z. je povinný zaplatiť Č., a. s., pohľadávku 10 000 000 Sk, pričom uspokojenia tejto pohľadávky sa je Č., a. s., oprávnená domáhať z výťažku predaja nehnuteľností, ku ktorým bolo zriadené záložné právo, voči sťažovateľovi tento rozsudok potvrdil a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľ podal proti rozsudku z 29. septembra 2004 dovolanie, v rámci ktorého požiadal aj o odloženie jeho vykonateľnosti, o ktorom však najvyšší súd ako súd dovolací dosiaľ nerozhodol.

Č., a. s., uzavrela so spoločnosťou B., a. s., K. zmluvu o postúpení pohľadávky z 22. decembra 2005. Spoločnosť B., a. s., podala 17. januára 2006 návrh na vykonanie exekúcie na základe rozsudku z 29. septembra 2004 ako exekučného titulu, ktorým sa domáhala voči žalovanému Ing. F. Z. vymoženia pohľadávky 10 000 000 Sk spôsobom určeným v tomto rozsudku z 29. septembra 2004.

Okresný súd súdnej exekútorke na základe jej žiadosti udelil poverenie č. 5707018530 na vykonanie exekúcie č. Ex 44/2006 pod sp. zn. 6 Er/239/2006 z 25. januára 2006. Súdna exekútorka následne účastníkom exekučného konania zaslala upovedomenie o začatí exekúcie zo 17. februára 2006, ktorá sa má vykonať predajom spoluvlastníckeho podielu k predmetným nehnuteľnostiam.

Sťažovateľ nadobudol vlastnícke právo k ideálnej polovici predmetných nehnuteľností z titulu dedenia a nemá dostatok peňažných prostriedkov, aby mohol zabrániť ich nútenému predaju zložením finančných prostriedkov vo výške svojho podielu u exekútora postupom podľa § 166 ods. 2 Exekučného poriadku. Vykonaním exekúcie spôsobom určeným v rozsudku z 29. septembra 2004 (predajom nehnuteľností) by podľa sťažovateľa došlo k zbaveniu jeho majetku, aj keď on sám Č., a. s., zaplatiť nič nemusí, a na založenie nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve nedal súhlas. Vykonaním predmetnej exekúcie by sťažovateľ utrpel ujmu na svojich právach i majetku.

Návrh na vykonanie predmetnej exekúcie spôsobom podľa rozsudku z 29. septembra 2004, žiadosť o udelenie poverenia na jej vykonanie a vykonávanie exekúcie sp. zn. Ex 44/2006 sťažovateľ označil za „činnosť“, ktorá je zameraná na zničenie jeho práva na pokojné užívanie majetku a v konečnom dôsledku na zbavenie jeho majetku. Povinnosť uložená v rozsudku z 29. septembra 2004 a aj exekúcia vedená pod sp. zn. Ex 44/2006 je podľa neho v rozpore s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv (ďalej len „dodatkový protokol k dohovoru“).

Vykonávanie exekúcie v tejto veci podľa neho predstavuje „*snahu o zničenie účinnosti*“ opravných prostriedkov, ktoré podal (dovolania podaného proti rozsudku z 29. septembra 2004). Exekútor i exekučný súd podľa neho vyložili v danom prípade ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v rozpore s jeho čl. 17, podľa ktorého vyvíjanie činnosti alebo dopúšťanie sa činov zameraných na zničenie alebo na obmedzenie práv v dohovore priznaných nemá akékoľvek právo ani skupina, ani jednotlivец a ani štát.

Predmetná exekúcia je zásahom do sťažovateľovho práva na pokojné užívanie jeho majetku, v konečnom dôsledku znamená pre neho zbavenie jeho majetku a zničenie jeho práva na účinnosť právnych prostriedkov nápravy, ktoré si sťažovateľ pre porušenie svojich práv chráni v konaní pred súdom. Ochrana uvedených práv sťažovateľa vyplýva z čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj z čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojom podaní uviedol, že na nariadení dočasného opatrenia má naliehavý záujem, pretože nie je účastníkom uvedeného exekučného konania, a preto nemôže ovplyvniť jeho priebeh. O ochrane práv sťažovateľa v exekučnom konaní nerozhoduje exekučný ani iný všeobecný súd, a preto je podľa neho v tejto veci daná právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby vydal dočasné opatrenie, v ktorom vysloví, že:

„Exekútorškému úradu M. Mgr. M. Z. ukladá zdržať sa dočasne výkonu exekúcie Ex 44/2006 vykonávaním právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove č. 3 Cb 840/97-112 z 24. 2. 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 zo dňa 29. 9. 2004 až do právoplatnosti rozhodnutia o účinných právnych prostriedkoch nápravy proti rozsudku Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 zo dňa 29. 9. 2004, ktoré sťažovateľovi dáva domáce právo (včítane ústavnej sťažnosti proti tomuto rozsudku).

Spoločnosti B., a. s. ukladá, aby sa dočasne zdržala oprávnenia priznaného žalobcovi právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. 3 Cb 840/97-112 z 24. 2. 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 zo dňa 29. 9. 2004 až do právoplatnosti rozhodnutia o účinných právnych prostriedkoch nápravy proti rozsudku Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004, ktoré sťažovateľovi dáva domáce právo (včítane ústavnej sťažnosti proti tomuto rozsudku).

Odkladá vykonateľnosť právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove č. 3 Cb 840/97-112 z 24. 2. 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 zo dňa 29. 9. 2004 až do právoplatnosti rozhodnutia o účinných právnych prostriedkoch nápravy proti rozsudku Najvyššieho súdu SR 2 Obo 118/04 z 29. 9. 2004, ktoré sťažovateľovi dáva domáce právo (včítane ústavnej sťažnosti proti tomuto rozsudku). “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ sa svojím podaním domáha vydania dočasného opatrenia, ktorým bude odložená vykonateľnosť právoplatného rozsudku krajského súdu č. k. 3 Cb 840/97-112 z 24. februára 1999 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 118/04 z 29. septembra 2004 a odloženia exekúcie vedenej súdnou exekútorkou pod sp. zn. Ex 44/2006.

Podľa § 236 ods. 1 OSP „Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.“

Podľa § 238 ods. 1 OSP „(1) Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.“

Podľa § 243 OSP „Pred rozhodnutím o dovolaní môže súd, ktorý o ňom má rozhodnúť, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.“

Z uvedených ustanovení OSP vyplýva, že sťažovateľ má právo proti rozsudku z 29. septembra 2004, ktorým bol zmenený rozsudok z 24. februára 1999, podať mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie. V rámci dovolacieho konania sa môže tiež domáhať v súlade s § 243 OSP odloženia vykonateľnosti rozhodnutia.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že toto svoje právo využil a 6. decembra 2004 krajskému súdu doručil svoje dovolanie, v rámci ktorého požiadal i o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia z 29. septembra 2004.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), nie je vo vzťahu k predmetnému konaniu daná právomoc ústavného súdu.

Na základe vyššie uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006